

154. Kirkeklokke! ej til Hovedstæder.

H. Bung.

Andante.

p legato 1. Kir - ke - klok - ke! ej til Hoved - stæ - der

støb - tes du, men til den lil - le By, - hvor det hø - res

trindt, naar Barnet græ - der og ind - dys - ses blidt ved Vugge - sang. *p legato*

2. Mens som Barn paa Landet jeg var hjemme,
Julemorgen var mit Himmerig,
den du meldte mig med Englestemme,
kimed klart den store Glæde ind.

3. Højere dog stemte dine Toner,
naar de med „den gyldne Sol“ frembrød,
kimed: Støv! oprejst er din Forsoner,
stat nu op i Paaskemorgengry!

4. Lifligt dog det klinger helst om Høsten,
i den stille svale Aftenstund:
Gennem Jorderig gaar Himmelrøsten,
kalder Sjælen til sin Hvile ind,

5. Derfor nu, naar Aftenklokken melder:
Solen sank, og Fuglen slumred ind,
da mit Hoved jeg med Blomsten hælder,
nyner sagte mellem Bedeslag:

6. Kirkeklokke! naartil sidst du lyder
for mit Støv, skønt det dig hører ej,
meld da mine kære, saa det fryder:
Han sov hen, som Sol i Høst gaar ned!

N. F. S. Grundtvig.